

Arrest

nr. 159 238 van 22 december 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 1 december 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 november 2015.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 december 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 december 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. DE FEYTER, loco advocaat V. NEERINCKX, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u geboren in X (Albanië) en bent u staatloos. U groeide op in Elbasan (Albanië) en woonde er samen met uw ouders tot 1991. Op de ambassade van de Socialistische Federale Republiek van Joegoslavië (Socialist Federal Republic of Yugoslavia - SFRY) in Tirana (Albanië) werd uw vader geadviseerd om afstand te doen van zijn Albanese nationaliteit om in aanmerking te komen voor het staatsburgerschap van de SFRY. Uw vader en zijn familie hebben sterke banden met de Joegoslavische cultuur. Uw ouders en hun kinderen, waaronder u, deden vrijwillig

afstand van jullie Albanese nationaliteit en verhuisden naar de SFRY omwille van jullie historische banden. U werd op 15 augustus 1991 door de SFRY in Belgrado als vluchteling erkend. U bekeerde zich in december 1991 tot orthodox christen en u nam de Servische naam, Z.(...) M.(...), aan. Als erkende vluchtelingen kregen uw ouders en hun kinderen van de SFRY een eigendom in de gemeente Deçan (huidig Kosovo). Uw ouders woonden van 1992 tot het begin van de oorlog in 1999 in Deçan. U hebt nooit in Kosovo gewoond. In tegenstelling tot uw ouders woonde u altijd in Montenegro. Toen de oorlog in Kosovo begon, zijn uw ouders gevlucht en hebben ze zich geregistreerd in Krusevac (Servië). U werd in Montenegro beschouwd als een intern ontheemde uit Kosovo en u kreeg een bewijs van registratie als ontheemde op naam van Z.(...) M.(...). U bent niet gehuwd. U hebt geen partner en u hebt geen kinderen. U werkte in het zwart als buschauffeur tot 2002. U werd ontslagen omdat er veel meer werd gecontroleerd. Nadien deed u allerlei jobs in het zwart maar u had het moeilijk om rond te komen. U woonde samen met uw ouders. Uw vader stierf vijf jaar geleden als staatloze. Toen uw moeder ziek was, woonde ze zowel bij uw zus in Krusevac (Servië) als bij u in Podgorica (Montenegro). In 2009 deed u voor het eerst een aanvraag voor het verkrijgen van de Montenegrijnse nationaliteit. Op 12 juli 2011 kreeg u een statuut van vreemdeling met een tijdelijk verblijfsdocument geldig tot 23 juni 2014. U kreeg deze voorlopige verblijfsvergunning met de bedoeling dat u ondertussen uw paspoort in uw land van herkomst kon regelen. Met een bewijs van nationaliteit zou u vervolgens een aanvraag kunnen doen voor een permanente verblijfsvergunning voor buitenlanders. Na vijf jaar met een permanente verblijfsvergunning zou u dan aanspraak kunnen maken op de Montenegrijnse nationaliteit. U kon in Albanië echter geen nationaliteit en reispaspoort verkrijgen omdat u vroeger vrijwillig afstand had gedaan van de Albanese nationaliteit. U hebt nooit een aanvraag ingediend om de Servische nationaliteit te verkrijgen omdat u er geen recht op hebt gezien u nooit een tijdelijke of permanente verblijfsvergunning in Servië hebt gehad. In 2012 deed u een aanvraag voor het verkrijgen van een reisdocument voor staatloze personen. Uw aanvraag werd geweigerd door het Ministerie van Binnenlandse Zaken en u diende tegen klacht in tegen de negatieve beslissing bij het administratief gerechtshof. Tijdens de verkiezingen van vorig jaar werd u gevraagd door een inspecteur van de politie verantwoordelijk voor vreemdelingen van Podgorica om stemmen te ronselen voor de partij van de eerste minister Mila Djukanovic. U weigerde dit te doen omdat u niet politiek actief wil zijn. Omdat u weigerde, dreigde de politieagent dat zolang Djukanovic en zijn partij aan de macht zouden zijn, u geen staatsburger van Montenegro zult worden. In juni 2014 liep uw tijdelijke verblijfsvergunning af. U deed uw verhaal over uw strijd om de Montenegrijnse nationaliteit in de pers. U uitte zich in de pers tegen de huidige regering van eerste minister Djukanovic omdat u de Montenegrijnse nationaliteit niet krijgt. Uw tijdelijke verblijfsvergunning werd niet verlengd. U verkreeg uiteindelijk in mei 2015 uw reispaspoort voor staatloze personen met geldigheid van één jaar. Uw moeder had wel een permanente verblijfsvergunning in Servië en op basis hiervan heeft zij 6 maanden geleden het staatsburgerschap van Servië verkregen. Uw moeder is ongeveer twee maanden geleden overleden. Op basis van uw klachten in de loop der jaren annuleerde het administratief gerechtshof verschillende negatieve beslissingen van het Ministerie van Binnenlandse Zaken (MBZ) over uw nationaliteitsaanvraag. Uiteindelijk besliste het MBZ op 17 juli 2015 dat u geen aanspraak kunt doen op de Montenegrijnse nationaliteit omdat u niet voldoet aan de criteria van legaal verblijf in Montenegro. Volgens u krijgt u de nationaliteit niet omdat u geen goede leerling bent van de eerste minister en geen stemmen voor hem wilde ronselen. U vreest dat de Montenegrijnse autoriteiten wachten op een moment dat u een fout maakt, dat u zich bijvoorbeeld zou opwinden, om u te arresteren en nadien te beschuldigen als opposant en als iemand die protesten organiseert tegen de eerste minister. Zonder tijdelijke verblijfsvergunning en zonder Montenegrijnse nationaliteit, hebt u geen recht op sociale zekerheid, geen recht op gezondheidszorg en geen recht op werk. U zag geen toekomst meer in Montenegro. U hebt Montenegro verlaten omdat uw rechten om de Montenegrijnse nationaliteit te verkrijgen niet werden gerespecteerd en uit vrees om in de gevangenis te belanden omdat u weigerde mensen te overtuigen om te stemmen voor Djukanovic. U vertrok uit Montenegro met uw reisdocument voor staatloze personen en u reisde via Bosnië naar Kroatië. Vanuit Kroatië trachtte u naar Slovenië te reizen maar u mocht Slovenië (Schengenzone) niet betreden omdat u niet beschikte over een visum. Vervolgens nam u op 2 oktober 2015 het vliegtuig vanuit Zagreb (Kroatië) naar Brussel. U werd tegengehouden in de luchthaven van Zaventem (België) omdat uw reisdocument visumplichtig is maar er geen visum wordt aangetroffen. U werd overgebracht naar het gesloten centrum van Caricole en u vroeg op 9 oktober 2015 asiel aan in België.

U legde uw origineel reisdocument voor staatloze personen geldig van 13 mei 2015 tot 13 mei 2016 en de volgende originele documenten neer in verband met dit reisdocument neer: uw aanvraag d.d. 3 augustus 2012 om een reisdocument voor staatloze personen te verkrijgen en een document d.d. 10 augustus 2012 waaruit blijkt dat deze aanvraag uitsluitend via de post en niet via elektronische weg kan gebeuren, verschillende klachten van u waarin u aankaart dat er nog steeds geen beslissing over het

uitreiken van een reisdocument werd genomen, een beslissing van het administratief gerecht d.d. 23 december 2014 waaruit blijkt dat uw klacht over het uitblijven van een beslissing over uw reisdocument wordt aanvaard, een brief van de vraag van het secretariaat van de president aan het ministerie van binnenlandse zaken over uw reisdocument en het antwoord d.d. 10 juni 2015 dat u op 28 mei 2015 een reisdocument voor staatloze personen werd uitgereikt, beslissing d.d. 27 april 2015 van het MBZ waaruit blijkt dat u een reisdocument voor personen zonder nationaliteit verkreeg.

U beschikt daarnaast over een originele identiteitskaart voor vreemdelingen op naam van F.(...) P.(...) geldig van 12 juli 2011 tot 23 juni 2014; een beslissing van het MBZ d.d. 23 juni 2011 waaruit blijkt dat u een tijdelijk verblijf werd toegekend om een reisdocument van uw land van herkomst te bekomen. Een beslissing d.d. 13 februari 2015 van het MBZ waaruit blijkt dat uw aanvraag voor een tijdelijke verblijfsvergunning gedaan op 15 januari 2015 werd geweigerd op basis van het feit dat volgens de vreemdelingenwet aanvragen voor tijdelijk en permanent verblijf van intern ontheemden mochten ingediend worden tot 31 december 2014 en u uw aanvraag hebt ingediend na deze termijn.

Ter staving van uw asielrelaas legde u ook de volgende originele documenten neer in verband met uw procedures voor het verkrijgen van de Montenegrijnse nationaliteit: uw aanvraag voor het verkrijgen van de Montenegrijnse nationaliteit gedaan op 2 september 2009; een beslissing van het Ministerie van Binnenlandse zaken d.d. 15 juni 2011 waarin wordt gesteld dat u geen aanspraak kunt maken op de Montenegrijnse nationaliteit omdat u niet voldoet aan de voorwaarden van een legaal verblijf in Montenegro, verschillende klachten waarin u aankaart dat er nog geen beslissing inzake uw aanvraag voor de Montenegrijnse nationaliteit werd genomen; verschillende documenten in verband met uw klacht bij het administratief gerecht om de beslissing van het MBZ over uw nationaliteitsaanvraag te annuleren, beslissing d.d. 27 mei 2011 van het administratief gerechtshof waaruit blijkt dat uw klacht wordt geaccepteerd en dat het MBZ zijn weigering om u de Montenegrijnse nationaliteit te verlenen niet afdoende heeft gemotiveerd, een beslissing van het ministerie van binnenlandse zaken d.d. 17 juli 2015 na de annulering door de administratieve rechtbank op 25 januari 2012 van de beslissing d.d. 15 juni 2011 waaruit blijkt dat uw aanvraag voor de Montenegrijnse nationaliteit wordt geweigerd omdat u niet voldoet aan de criteria betreffende het legaal verblijf in Montenegro.

Verder beschikt u over een beslissing d.d. 2 december 2009 waarin uw aanvraag om u op naam van Z.(...) M.(...) te domiciliëren wordt geweigerd, een attest d.d. 5 december 2014 van de Albanese ambassade te Podgorica waaruit blijkt dat u in 1991 werd toegestaan om afstand te doen van de Albanese nationaliteit en dat de ambassade u bijgevolg geen laissez-passer om naar Albanië te reizen kan afleveren, een overlijdensakte van uw moeder met Servische nationaliteit en adres te Krucevac (Servië) afgeleverd op 28 juli 2015 te Belgrado, uw aanvraag d.d. 12 juni 2015 bij de sociale dienst in Podgorica om sociale steun te krijgen, uw aanvraag gedaan in 2015 bij het sociale secretariaat om financiële hulp te krijgen, een brief d.d. 7 juli 2015 waaruit blijkt dat u gelet op uw statuut geen recht hebt op sociale steun, documenten in verband met de klacht dat de ombudsman voor u op 20 juli 2015 heeft ingediend bij het ministerie van werk en sociale zaken, het ministerie van gezondheid en het ministerie van binnenlandse zaken, een beslissing d.d. 25 augustus 1997 waaruit blijkt dat uw vader en moeder samen met hun vier kinderen een eigendom kregen in Decan (Kosovo), een kopie van uw legitimatiebewijs als intern ontheemde uit Kosovo op naam van Z.(...) M.(...) dat door u werd aangevraagd op 2 juli 1998 in Podgorica en werd uitgereikt door het Commissariaat van de intern ontheemden in Montenegro en een document waaruit blijkt dat uw legitimatiebewijs van intern ontheemde op 7 juli 2011 in beslag werd genomen, een attest d.d. 12 december 1991 dat uw bekering tot orthodox christen attesteert, een krantenartikel d.d. 28 oktober 2014 dat stelt dat u het reispaspoort voor staatlozen niet kan verkrijgen en een krantenartikel d.d. 1 augustus 2014 over uw strijd om het Montenegrijns staatsburgerschap te verkrijgen, een brief d.d. 9 maart 2015 van de Delegatie van de EU in Montenegro waaruit blijkt dat ze u geen financiële hulp kunnen bieden en hopen dat uw legale status wordt opgelost door uw nationale autoriteiten, uw geboorteakte afgegeven op 13 augustus 2015 te Elbasan (Albanië), een beslissing van het Federale Secretariaat voor Interne Zaken van de SFRY d.d. 15 augustus 1991 te Belgrado waaruit blijkt dat u als Albanees burger wordt erkend als vluchteling in de SFRY omdat u uw land van staatsburgerschap hebt verlaten omdat uw nationale en religieuze rechten er werden ontnomen, een attest d.d. 27 augustus 2015 van het MBZ waarin wordt gesteld dat u niet bent opgenomen in het register van staatsburgers van Montenegro, een attest d.d. 4 september 2014 van de ambassade van Servië te Montenegro waaruit blijkt dat u niet bent opgenomen in het register van staatsburgers van Servië, verschillende brieven van UNHCR en een cd met hierop uw levensverhaal in foto's en met tekst van UNHCR en een brief van de delegatie van de Europese Unie in Montenegro waaruit blijkt dat ze niet tussenkomen in individuele zaken.

B. Motivering

Na nader onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratief dossier stel ik vast dat ik u noch de status van vluchteling, noch de subsidiaire beschermingsstatus kan toekennen. U bent er immers niet in geslaagd om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Er dient te worden vastgesteld dat een asielaanvraag moet worden onderzocht ten opzichte van het land van herkomst, in het bijzonder het land of de landen waarvan de asielzoeker de nationaliteit bezit, of, indien hij staatloos is, het land waar hij gewoonlijk verbleef. Bijgevolg wordt uw asielaanvraag onderzocht ten opzichte van het land waar u gewoonlijk verbleef en waar u een reisdocument voor staatloze personen hebt ontvangen, Montenegro.

U verklaarde dat u bij een terugkeer naar Montenegro vreest gearresteerd en opgesloten te worden omdat u in de verkiezingsperiode hebt geweigerd om mensen te overtuigen om te stemmen voor Djukanovic en u zich tegen hem hebt uitgelaten. U vermoedt dat uw aanvraag voor de Montenegrijnse nationaliteit werd geweigerd omdat u geen stemmen wilde ronselen en tegen eerste minister Djukanovic bent. Aangezien u al uw rechten hebt verloren en u als staatloze geen toekomst meer hebt in Montenegro, besloot u Montenegro te verlaten en asiel aan te vragen in België (CGVS, p. 4, p. 14 en p.16-18).

Vooreerst blijkt uit een vergelijking tussen uw verklaringen en de door u neergelegde documenten dat u bewust de Belgische autoriteiten hebt trachten te misleiden waardoor uw algemene geloofwaardigheid ernstig wordt aangetast. Zo verklaarde u ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken dat u geen partner en geen kinderen hebt. U had enkel een goede vriendin, Maya, van wie u de familienaam niet wist en met wie u geen liefdesrelatie wilde beginnen (CGVS, p. 7 en Verklaring op de DVZ, vraag 15 en 16). Uit de door u neergelegde stukken blijkt echter dat u wel degelijk een partner had met wie u niet gehuwd was maar met wie u samen twee kinderen hebt (krantenartikel d.d. 1 augustus 2014). Meer nog, uit de stukken van uw aanvraag in 2009 voor een domiciliëring blijkt ook dat uw kinderen, M.(...) D.(...) en M.(...) D.(...), beschikken over de Montenegrijnse nationaliteit. Dat u het bestaan van gezinsleden met de Montenegrijnse nationaliteit heeft achtergehouden, doet twijfels rijzen over uw daadwerkelijke verblijfssituatie in Montenegro. U geeft bijgevolg evenmin zicht op de wijze hoe uw kinderen staatsburger van Montenegro zijn geworden en u poogt zo doelbewust de vraag te vermijden of u niet via een huwelijk met uw partner een staatsburgerschap kan verkrijgen. In dit verband kan overigens worden opgemerkt dat u beweerde dat uw zus Mirella het staatsburgerschap van Montenegro verkreeg door haar huwelijk met een Montenegrijn (CGVS, p. 6). Er zijn verder nog enkele incoherenties in uw verklaringen die erop wijzen dat u uw levenssituatie in Montenegro niet naar waarheid hebt geschetst. Zo verklaarde u ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken dat u 9 jaar als buschauffeur hebt gewerkt en dat u sinds drie jaar niet meer werkt. U voegde eraan toe dat u als staatloze niet mag werken in Montenegro (Verklaring DVZ, vraag 12). Ten aanzien van het Commissariaat-generaal daarentegen beweerde u al in 2002 uw job als buschauffeur te zijn verloren omdat u in het zwart werkte en er steeds meer werd gecontroleerd (CGVS, p. 5-6). In de tekst van het beeldverhaal opgesteld door UNHCR staat dan weer dat uw rijbewijs verviel en u geen verlenging kreeg waardoor u noch voor uw vroegere werkgever, de busmaatschappij, kan werken noch met de wagen kan rijden. Gelet op uw ongeloofwaardige verklaringen betreffende uw situatie in Montenegro, kan geen geloof gehecht worden aan uw verklaring dat u er in de onmogelijkheid verkeerde om een verblijfsvergunning te verkrijgen.

Voorts zijn uw verklaringen in verband met Kosovo en uw verblijfsvergunning aldaar tegenstrijdig met de door u neergelegde informatie. Zowel ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken als ten aanzien van het Commissariaat-generaal beweerde u enkel en alleen in Albanië en Montenegro te hebben gewoond. U verklaarde immers van 1991 tot uw vertrek in Montenegro te hebben verbleven (Verklaring DVZ; CGVS, p. 5). Volgens uw verklaringen ten aanzien van het Commissariaat-generaal woonden uw ouders van 1992 tot 1999 in het huis in Deçan (Kosovo), terwijl u in Montenegro was. Op de vraag hoe uw moeder uiteindelijk het Servisch staatsburgerschap heeft verkregen, antwoordde u dat dit op basis van haar permanente verblijfsvergunning in Servië was. In 1999 registreerde ze zich in Krusevac waardoor ze een identiteitskaart voor vreemdelingen met permanent verblijf in Servië kreeg (CGVS, p. 15-16). U verklaarde dat u nooit een aanvraag voor het verkrijgen van het Servisch staatsburgerschap hebt gedaan omdat u daartoe toch geen recht had omdat u nooit een tijdelijke of een permanent verblijfsvergunning in Servië hebt gehad (CGVS, p. 15). Uit de door u neergelegde stukken blijkt echter dat u ten aanzien van de Montenegrijnse autoriteiten hebt verklaard op naam van

Z.(...)M.(...) van **14 januari 1992 tot 14 januari 1997 het statuut van vreemdeling met permanent verblijf in Servië** te hebben. Uit de stukken blijkt ook dat u zich vervolgens in Montenegro hebt geregistreerd als intern ontheemde uit Kosovo (Beslissing van het Ministerie van Binnenlandse Zaken d.d. 17 juli 2015 en krantenartikel d.d. 1 augustus 2014). Toen u tijdens het gehoor uw legitimatiebewijs van intern ontheemde uit Kosovo voorlegde en u werd gevraagd te verklaren waarom u als inwoner van Kosovo werd beschouwd, had u nochtans louter en alleen geantwoord dat dit nu eenmaal zaken zijn die de president doet (CGVS, p. 10). Het feit dat u uw permanente verblijfsvergunning in de jaren '90 achterhoudt, is een ernstige aanwijzing dat u bepaalde zaken in verband met een statuut in Servië of uw mogelijkheid om het Servische staatsburgerschap te verkrijgen poogt te verbergen. In dit verband kan nog worden opgemerkt dat uw bewering het grondgebied van Servië niet te mogen betreden met uw reisdocument voor staatloze personen allerminst geloofwaardig is (CGVS, p. 15 en uw verklaringen opgeschreven in het dossier van de ombudsman ingediend op 20 juli 2015). U mocht immers zonder problemen naar Bosnië, Albanië en Kroatië en u kreeg de bevestiging van de Servische ambassade in Podgorica dat u met dergelijk reisdocument naar Servië mocht reizen (CGVS, p. 18 en uw verklaringen opgeschreven in het dossier van de ombudsman ingediend op 20 juli 2015). Terwijl de stempels in uw reisdocument wel bevestigen dat u het grondgebied van Slovenië niet mocht betreden, hebt u bovendien geen enkel bewijs van uw bewering dat u aan de grens van Servië werd tegengehouden.

Het intentioneel misleiden van de Belgische autoriteiten is niet in overeenstemming te brengen met een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch met een risico op ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming. Van een asielzoeker mag immers ten allen tijde en redelijkerwijs verwacht worden dat deze zijn asielmotieven zo waarheidsgetrouw en volledig mogelijk uiteenzet en de bevoegde (asiel)instanties in het onthaalland reeds van bij het eerste interview correct inlicht over zijn gegevens.

Bovendien hebt u geenszins aannemelijk hebt gemaakt dat de Montenegrijnse autoriteiten u de nationaliteit - of een ander statuut in Montenegro met daarbij horende rechten - zouden geweigerd hebben omdat geen voorstander bent van de regerende eerste minister en geen stemmen voor zijn partij wilde ronselen (CGVS, p. 14 en p. 16). U verklaarde dat u zich bij verschillende media tegen Djukanovic uitgedrukt hebt (CGVS, p. 17) maar hebt hier geen enkel bewijs van. Nergens uit de door u neergelegde informatie blijkt dan ook dat de Montenegrijnse autoriteiten onwillig waren om u het staatsburgerschap of een statuut te verlenen omwille van redenen in de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren wegens hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging. In dit verband dient opgemerkt te worden dat het verlenen van het staatsburgerschap of het toekennen van verblijf of vestiging aan en het verwijderen van vreemdelingen – en aldus het al dan niet toekennen van of verlengen van een verblijfsvergunning –, behoort tot de soevereine bevoegdheid van een nationale staat die dergelijke beslissingen neemt op grond van de in het land in kwestie, in uw geval Montenegro, vigerende wetgeving(en). Dergelijke maatregelen wijzen op zich niet op een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie noch op ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming. Dat de Montenegrijnse autoriteiten niet onwillig zijn, blijkt bovendien uit het feit dat u een tijdelijke verblijfsvergunning kreeg van 23 juni 2011 tot 23 juni 2014 met de bedoeling om uw reisdocumenten van uw land van herkomst te regelen (CGVS, p. 8 en beslissing van het Ministerie van Binnenlandse zaken d.d. 17 juli 2015). Uw tijdelijke verblijfsvergunning werd niet verlengd omdat u uw aanvraag voor verlenging te laat had ingediend (beslissing van het Ministerie van Binnenlandse Zaken d.d. 13 februari 2015). Daarna hebben de Montenegrijnse autoriteiten u in mei 2015 een reisdocument voor staatloze personen hebt uitgereikt. Dat u van de Montenegrijnse overheid een reisdocument uitgereikt kreeg in 2015, ondermijnt overigens volledig uw stelling dat zij u in de gevangenis wilden steken. Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen is het uiterst vreemd dat u dan in de loop der jaren nog nooit een aanvraag voor het Servisch staatsburgerschap hebt gedaan.

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat het in België de Rechtbank van Eerste Aanleg is die over het statuut van staatloosheid oordeelt.

De door u neergelegde documenten bevestigen louter en alleen uw identiteitsgegevens, het feit dat u vandaag de dag staatloos bent, het feit dat u verschillende procedures hebt gevolgd, en het feit dat u hebt getracht hulp te zoeken bij verschillende instellingen om uw zaak te verdedigen. Uw documenten worden op zich niet betwist, maar ze doen geen afbreuk aan de hierboven gedane vaststellingen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In wat zich voordoet als een enig middel geeft verzoeker inhoudelijke kritiek op de motieven van de bestreden beslissing.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.4. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad geen geloof hechten aan verzoekers asielrelaas. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde dan ook terecht het volgende vast:

“Na nader onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratief dossier stel ik vast dat ik u noch de status van vluchteling, noch de subsidiaire beschermingsstatus kan toekennen. U bent er immers niet in geslaagd om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Er dient te worden vastgesteld dat een asielaanvraag moet worden onderzocht ten opzichte van het land van herkomst, in het bijzonder het land of de landen waarvan de asielzoeker de nationaliteit bezit, of, indien hij staatloos is, het land waar hij gewoonlijk verbleef. Bijgevolg wordt uw asielaanvraag onderzocht ten opzichte van het land waar u gewoonlijk verbleef en waar u een reisdocument voor staatloze personen hebt ontvangen, Montenegro.

U verklaarde dat u bij een terugkeer naar Montenegro vreest gearresteerd en opgesloten te worden omdat u in de verkiezingsperiode hebt geweigerd om mensen te overtuigen om te stemmen voor Djukanovic en u zich tegen hem hebt uitgelaten. U vermoedt dat uw aanvraag voor de Montenegrijnse nationaliteit werd geweigerd omdat u geen stemmen wilde ronselen en tegen eerste minister Djukanovic bent. Aangezien u al uw rechten hebt verloren en u als staatloze geen toekomst meer hebt in

Montenegro, besloot u Montenegro te verlaten en asiel aan te vragen in België (CGVS, p. 4, p. 14 en p.16-18).

Vooreerst blijkt uit een vergelijking tussen uw verklaringen en de door u neergelegde documenten dat u bewust de Belgische autoriteiten hebt trachten te misleiden waardoor uw algemene geloofwaardigheid ernstig wordt aangetast. Zo verklaarde u ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken dat u geen partner en geen kinderen hebt. U had enkel een goede vriendin, Maya, van wie u de familienaam niet wist en met wie u geen liefdesrelatie wilde beginnen (CGVS, p. 7 en Verklaring op de DVZ, vraag 15 en 16). Uit de door u neergelegde stukken blijkt echter dat u wel degelijk een partner had met wie u niet gehuwd was maar met wie u samen twee kinderen hebt (krantenartikel d.d. 1 augustus 2014). Meer nog, uit de stukken van uw aanvraag in 2009 voor een domiciliëring blijkt ook dat uw kinderen, M.(...) D.(...) en M.(...) D.(...), beschikken over de Montenegrijnse nationaliteit. Dat u het bestaan van gezinsleden met de Montenegrijnse nationaliteit heeft achtergehouden, doet twijfels rijzen over uw daadwerkelijke verblijfssituatie in Montenegro. U geeft bijgevolg evenmin zicht op de wijze hoe uw kinderen staatsburger van Montenegro zijn geworden en u poogt zo doelbewust de vraag te vermijden of u niet via een huwelijk met uw partner een staatsburgerschap kan verkrijgen. In dit verband kan overigens worden opgemerkt dat u beweerde dat uw zus Mirella het staatsburgerschap van Montenegro verkreeg door haar huwelijk met een Montenegrijn (CGVS, p. 6). Er zijn verder nog enkele incoherenties in uw verklaringen die erop wijzen dat u uw levenssituatie in Montenegro niet naar waarheid hebt geschetst. Zo verklaarde u ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken dat u 9 jaar als buschauffeur hebt gewerkt en dat u sinds drie jaar niet meer werkt. U voegde eraan toe dat u als staatloze niet mag werken in Montenegro (Verklaring DVZ, vraag 12). Ten aanzien van het Commissariaat-generaal daarentegen beweerde u al in 2002 uw job als buschauffeur te zijn verloren omdat u in het zwart werkte en er steeds meer werd gecontroleerd (CGVS, p. 5-6). In de tekst van het beeldverhaal opgesteld door UNHCR staat dan weer dat uw rijbewijs verviel en u geen verlenging kreeg waardoor u noch voor uw vroegere werkgever, de busmaatschappij, kan werken noch met de wagen kan rijden. Gelet op uw ongeloofwaardige verklaringen betreffende uw situatie in Montenegro, kan geen geloof gehecht worden aan uw verklaring dat u er in de onmogelijkheid verkeerde om een verblijfsvergunning te verkrijgen.

Voorts zijn uw verklaringen in verband met Kosovo en uw verblijfsvergunning aldaar tegenstrijdig met de door u neergelegde informatie. Zowel ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken als ten aanzien van het Commissariaat-generaal beweerde u enkel en alleen in Albanië en Montenegro te hebben gewoond. U verklaarde immers van 1991 tot uw vertrek in Montenegro te hebben verbleven (Verklaring DVZ; CGVS, p. 5). Volgens uw verklaringen ten aanzien van het Commissariaat-generaal woonden uw ouders van 1992 tot 1999 in het huis in Deçan (Kosovo), terwijl u in Montenegro was. Op de vraag hoe uw moeder uiteindelijk het Servisch staatsburgerschap heeft verkregen, antwoordde u dat dit op basis van haar permanente verblijfsvergunning in Servië was. In 1999 registreerde ze zich in Krusevac waardoor ze een identiteitskaart voor vreemdelingen met permanent verblijf in Servië kreeg (CGVS, p. 15-16). U verklaarde dat u nooit een aanvraag voor het verkrijgen van het Servisch staatsburgerschap hebt gedaan omdat u daartoe toch geen recht had omdat u nooit een tijdelijke of een permanent verblijfsvergunning in Servië hebt gehad (CGVS, p. 15). Uit de door u neergelegde stukken blijkt echter dat u ten aanzien van de Montenegrijnse autoriteiten hebt verklaard op naam van Z.(...)M.(...) van **14 januari 1992 tot 14 januari 1997 het statuut van vreemdeling met permanent verblijf in Servië** te hebben. Uit de stukken blijkt ook dat u zich vervolgens in Montenegro hebt geregistreerd als intern ontheemde uit Kosovo (Beslissing van het Ministerie van Binnenlandse Zaken d.d. 17 juli 2015 en krantenartikel d.d. 1 augustus 2014). Toen u tijdens het gehoor uw legitimatiebewijs van intern ontheemde uit Kosovo voorlegde en u werd gevraagd te verklaren waarom u als inwoner van Kosovo werd beschouwd, had u nochtans louter en alleen geantwoord dat dit nu eenmaal zaken zijn die de president doet (CGVS, p. 10). Het feit dat u uw permanente verblijfsvergunning in de jaren '90 achterhoudt, is een ernstige aanwijzing dat u bepaalde zaken in verband met een statuut in Servië of uw mogelijkheid om het Servische staatsburgerschap te verkrijgen poogt te verbergen. In dit verband kan nog worden opgemerkt dat uw bewering het grondgebied van Servië niet te mogen betreden met uw reisdocument voor staatloze personen allerm minst geloofwaardig is (CGVS, p. 15 en uw verklaringen opgeschreven in het dossier van de ombudsman ingediend op 20 juli 2015). U mocht immers zonder problemen naar Bosnië, Albanië en Kroatië en u kreeg de bevestiging van de Servische ambassade in Podgorica dat u met dergelijk reisdocument naar Servië mocht reizen (CGVS, p. 18 en uw verklaringen opgeschreven in het dossier van de ombudsman ingediend op 20 juli 2015). Terwijl de stempels in uw reisdocument wel bevestigen dat u het grondgebied van Slovenië niet mocht betreden, hebt u bovendien geen enkel bewijs van uw bewering dat u aan de grens van Servië werd tegengehouden.

Het intentioneel misleiden van de Belgische autoriteiten is niet in overeenstemming te brengen met een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch met een risico op ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming. Van een asielzoeker mag immers ten allen tijde en redelijkerwijs verwacht worden dat deze zijn asielmotieven zo waarheidsgetrouw en volledig mogelijk uiteenzet en de bevoegde (asiel)instanties in het onthaalland reeds van bij het eerste interview correct inlicht over zijn gegevens.

Bovendien hebt u geenszins aannemelijk hebt gemaakt dat de Montenegrijnse autoriteiten u de nationaliteit - of een ander statuut in Montenegro met daarbij horende rechten - zouden geweigerd hebben omdat geen voorstander bent van de regerende eerste minister en geen stemmen voor zijn partij wilde ronselen (CGVS, p. 14 en p. 16). U verklaarde dat u zich bij verschillende media tegen Djukanovic uitgedrukt hebt (CGVS, p. 17) maar hebt hier geen enkel bewijs van. Nergens uit de door u neergelegde informatie blijkt dan ook dat de Montenegrijnse autoriteiten onwillig waren om u het staatsburgerschap of een statuut te verlenen omwille van redenen in de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren wegens hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging. In dit verband dient opgemerkt te worden dat het verlenen van het staatsburgerschap of het toekennen van verblijf of vestiging aan en het verwijderen van vreemdelingen – en aldus het al dan niet toekennen van of verlengen van een verblijfsvergunning –, behoort tot de soevereine bevoegdheid van een nationale staat die dergelijke beslissingen neemt op grond van de in het land in kwestie, in uw geval Montenegro, vigerende wetgeving(en). Dergelijke maatregelen wijzen op zich niet op een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie noch op ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming. Dat de Montenegrijnse autoriteiten niet onwillig zijn, blijkt bovendien uit het feit dat u een tijdelijke verblijfsvergunning kreeg van 23 juni 2011 tot 23 juni 2014 met de bedoeling om uw reisdocumenten van uw land van herkomst te regelen (CGVS, p. 8 en beslissing van het Ministerie van Binnenlandse zaken d.d. 17 juli 2015). Uw tijdelijke verblijfsvergunning werd niet verlengd omdat u uw aanvraag voor verlenging te laat had ingediend (beslissing van het Ministerie van Binnenlandse Zaken d.d. 13 februari 2015). Daarna hebben de Montenegrijnse autoriteiten u in mei 2015 een reisdocument voor staatloze personen hebt uitgereikt. Dat u van de Montenegrijnse overheid een reisdocument uitgereikt kreeg in 2015, ondermijnt overigens volledig uw stelling dat zij u in de gevangenis wilden steken. Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen is het uiterst vreemd dat u dan in de loop der jaren nog nooit een aanvraag voor het Servisch staatsburgerschap hebt gedaan.

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat het in België de Rechtbank van Eerste Aanleg is die over het statuut van staatloosheid oordeelt.

De door u neergelegde documenten bevestigen louter en alleen uw identiteitsgegevens, het feit dat u vandaag de dag staatloos bent, het feit dat u verschillende procedures hebt gevolgd, en het feit dat u hebt getracht hulp te zoeken bij verschillende instellingen om uw zaak te verdedigen. Uw documenten worden op zich niet betwist, maar ze doen geen afbreuk aan de hierboven gedane vaststellingen.”.

Voormelde vaststellingen zijn pertinent, deugdelijk en vinden allen steun in het administratief dossier.

2.5. Met het algemene betoog van verzoeker dat hij noch in Montenegro, noch in Servië, noch in Albanië een verblijfsrecht geniet en derhalve nergens gerechtigd is op enige tewerkstelling en geen aanspraak kan maken op de uitoefening van enig sociaal recht en dan ook niet over een menswaardig leven beschikt derwijze zijn levensomstandigheden een schending uitmaken van artikel 3 EVRM, kan verzoeker geen afbreuk doen aan voormelde concrete vaststellingen. Zo werd in de bestreden beslissing terecht geoordeeld dat er, gelet op zijn ongeloofwaardige verklaringen betreffende zijn situatie in Montenegro, geen geloof kan gehecht worden aan zijn verklaring dat hij er in de onmogelijkheid verkeerde om een verblijfsvergunning te verkrijgen en dat zijn verklaringen in verband met Kosovo en zijn verblijfsvergunning aldaar tegenstrijdig zijn met de door hem neergelegde informatie. Bovendien heeft verzoeker geenszins aannemelijk gemaakt dat de Montenegrijnse autoriteiten hem de nationaliteit of een ander statuut in Montenegro met daarbij horende rechten - zouden geweigerd hebben omdat hij geen voorstander is van de regerende eerste minister en geen stemmen voor zijn partij wilde ronselen.

Niettegenstaande verzoeker aangeeft dat de commissaris-generaal de essentie van de asielaanvraag niet heeft onderzocht en geen rekening houdt met het essentiële gegeven dat verzoeker *de facto* volledig geparalyseerd is en in de juridische onmogelijkheid verkeert om een menswaardig leven op te bouwen, weerlegt hij de concrete vaststellingen van de bestreden beslissing niet noch brengt hij

elementen aan waaruit blijkt dat verzoeker in de juridische onmogelijkheid zou zijn om een menswaardig leven op te bouwen. De bewijslast ligt niettemin in beginsel bij verzoeker.

Volgens verzoeker attesteren de stukken in het administratief dossier dat hij niet over verblijfsrecht in Albanië, Servië of Montenegro beschikt en dat hij geen aanspraak kan maken op legaal verblijf, tewerkstelling of enige sociale voorziening. Opnieuw gaat verzoeker voorbij aan de concrete vaststellingen van de bestreden beslissing, waarbij rekening werd gehouden met de voorgelegde documenten.

Overigens werd met betrekking tot de door verzoeker neergelegde documenten in de bestreden beslissing terecht geoordeeld dat deze documenten louter en alleen zijn identiteitsgegevens, het feit dat hij vandaag de dag staatloos is, het feit dat hij verschillende procedures heeft gevolgd, en het feit dat hij getracht heeft hulp te zoeken bij verschillende instellingen om zijn zaak te verdedigen, bevestigen. Verzoekers documenten worden niet betwist, maar ze doen geen afbreuk aan de gedane vaststellingen. Deze documenten op zich volstaan dan ook niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst of gewoonlijk verblijf werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke.

Waar verzoeker erop wijst dat in de mate dat louter gesteld wordt dat de problemen van socio-economische aard zijn, onvoldoende is om verzoeker uit te sluiten van het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, dat er van vervolging sprake is wanneer er een samenstel is van verschillende maatregelen waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt, dat de commissaris-generaal het weigeren van een verblijfsvergunning *a priori* uit van het toepassingsgebied van "vervolging" of "ernstige schade" in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming en dat de commissaris-generaal ten onrechte alle gegevens van de zaak weigert in aanmerking te nemen en te beoordelen of deze verzoeker beletten zijn leven in het land van herkomst voort te zetten, moet opnieuw er op worden gewezen dat verzoeker hiermee geen afbreuk doet aan de gedane concrete vaststellingen van de bestreden beslissing noch dat hij elementen aanbrengt waaruit in concreto blijkt dat verzoeker in zijn land van herkomst of gewoonlijk verblijf werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat.

Het argument dat aan verzoeker een reisdocument voor staatloze personen werd uitgereikt op de voorkeur van de Montenegrijnse autoriteiten wijst om verzoeker te verwijderen van het grondgebied en niet aantoon dat verzoeker zijn leven in Montenegro kan voortzetten, is slechts een algemene bewering en doet opnieuw geen afbreuk aan de concrete vaststellingen dienaangaande in de bestreden beslissing.

2.6. Verzoeker maakt, gelet op de hierboven gedane vaststellingen, niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoekers in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.7. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoon.

2.8. Verzoeker vraagt de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig december tweeduizend vijftien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

C. DIGNEF